



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ivany Pikalové a soudců JUDr. Dany Dorazilové a Mgr. Pavla Telce ve věci žalobců **a) Mgr. Richarda Š.**, nar. xxx, bytem xxx, **b) Mgr. Libuše Š.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeným advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou, Olomouc, Riegrova 14, proti žalovanému **SK Olomouc Sigma MŽ**, Olomouc – Nová Ulice, Legionářská 1165/12, IČ: 00534013, zastoupenému advokátem Mgr. Ing. Petrem Konečným, Olomouc, Na Střelnici 39, **o ochranu vlastnického práva, k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 27. 8. 2010, č.j. 18C 46/2008-394, ve znění usnesení ze dne 16. 5. 2011, č.j. 18C 46/2008-473,**

**t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu **s e m ě n í** takto:

Žaloba, aby bylo žalovanému uloženo zdržet se rušení žalobců hlukem pocházejícím z činností na pozemku parc. č. xxx – ostatní plocha, zapsané na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Olomouc, pro katastrální území xxx tak, aby hodnota ekvivalentní hladiny akustického tlaku ( $A_{LAeq,T}$ ) pro chráněné venkovní prostory budovy č.p. xxx (tedy v okruhu dvou metrů od obvodového pláště této budovy), postavené na pozemku parc. č. St. xxx zastavěná plocha a nádvoří, zapsané na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Olomouc, pro katastrální území xxx, nepřesáhla na straně přivrácené k pozemku parc. č. xxx – ostatní plocha, zapsané na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Olomouc, pro katastrální území xxx, denně v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. hodnotu 45 dB (A), **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

III. Žalobci **j s o u p o v i n n i** zaplatit rukou společnou a nerozdílnou státu, ČR na účet Okresního soudu v Olomouci náklady řízení 57.707,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení před soudem druhého stupně.

### **O d ů v o d n ě n í :**

Napadeným rozsudkem okresní soud v celém rozsahu vyhověl žalobě podle enunciatu shora a o nákladech řízení rozhodl tak, že v případě účastníků uložil žalovanému zaplatit je žalobcům v částce 39.700 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobců a v případě státu uložil opět žalovanému zaplatit je České republice – Okresnímu soudu v Olomouci, a to v částce, jejíž výše bude stanovena v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci rozhodnutí. Usnesením ze dne 16. 5. 2011, č.j. 18C 46/2008-473, pak určil výši této povinnosti částkou 56.707,20 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, kterým finálně navrhoval jeho změnu tak, aby žaloba byla zamítnuta. Namítal, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když tyto vady byly způsobeny mimo jiné i tím, že se v řízení nijak nevypořádal se stanovisky žalovaného, na něž pro stručnost odkázal, nedodržel pokyny odvolacího soudu a

neprovedl veškeré důkazy, které žalovaný ve věci navrhl. Současně nedodržel řádně veškeré procesní předpisy a řízení trpí dalšími, blíže nespecifikovanými vadami. Okresní soud se dostatečně nevypořádal se zákonnou úpravou předmětných sousedských vztahů, pojem „míra přiměřená poměrům“ zjednodušil na míru odpovídající normě, navíc redukované, a nezohlednil, že hluk je generován i z ostatních parcel v daném místě a čase, stejně jako i vzdálenějším pozadím (krajské město), když v rámci měření došlo k naměření hodnot vyšších, než rozsudkem stanovených i v době mimo provoz hřiště. Rozhodnutí soudu ve svém důsledku znamená, že provoz řádně zkolaudovaného hřiště vybudovaného za pomoci nemalých dotací města a kraje v území k tomu určeném uzemním plánem nebude možný, přestože kromě žalobců nebyly v řízení zjištěny jiné osoby, které by byly obtěžovány, respektive nejbližší soused byl přímo opačného názoru, ačkoli se soud snaží jeho svědectví zpochybňovat. Ve svém důsledku má být omezena, respektive zrušena sportovní činnost ve sportovním areálu, na hřišti zkolaudovaném k účelu, ke kterému je používáno, byť podle názoru žalovaného nedošlo k prokázání tvrzení žalobců (nesprávně žalovaných) k době vyhlášení rozsudku. Žalovaný hodlá odvolání doplnit poté, kdy bude věc konzultovat s dalšími odborníky na tuto problematiku, neboť má zájem, aby se věc dořešila a na místě sportovního areálu nevznikla žádná komerční zástavba netýkající se sportu, a to i s ohledem na lukrativnost pozemku a možnost jeho zpeněžení za účelem získání prostředků pro vybudování nového hřiště na jiném místě, což podle žalovaného vzhledem k hluku pozadí nic nevyřeší. Žalovaný dovozuje, že právo nemůže chránit absolutně pouze vlastnické vztahy, ale existují i jiná práva, která mají minimálně stejné postavení jako vlastnické právo žalobců a jejich subjektivní zájmy. Rozhodnutí soudu v dané věci žalovaný považuje za precedentsní, a to nejen ve vztahu ke sportovním areálům v centrech měst, ale i obecně, ve vztahu k jiným činnostem v centrech měst, když měl-li by být zákon vykládán tak, jak to provedl soud prvního stupně, potom na základě takového rozhodnutí může prakticky kdokoli v centru města provést měření a jakoukoliv činnost nechat v konečných důsledcích „soudně zakázat“. Žalovaný dovozuje i ohledně nákladů řízení, že nebyly zohledněny okolnosti tohoto případu a poměr úspěchu a neúspěchu ve sporu. Před odvolacím soudem odvolací argumentaci doplnil s poukazem na v mezidobí nastalé změny v zákonné úpravě, související se zrušením vyhlášky č. 148/20006 Sb. nařízením vlády č. 272/2011, podle něhož výslovně uvedený předpis nedopadá na sousedské vztahy, které se řeší důsledně podle občanského zákoníku. Provoz hřiště nevybočuje z běžného užívání standardu. Z uvedeného pohledu rozsudek okresního soudu stojí na zrušeném předpise, neboť je založen zejména na závěrech znaleckého posudku znalkyně Vaňkové, která vycházela z měření daných vyhláškou č. 148/2006 Sb. Dále žalovaný poukázal na nové skutečnosti, konkrétně výpověď z nájemní smlouvy, zdůraznil svůj zájem na dobrých sousedských vztazích, které mají dopad i na provoz hřiště, obecně provozovaný hluk v životě ve městě, když zdůraznil, že žalobci sami se rozhodli bydlet ve středu města. Pokud jde o namítané obtěžování házením balónů, to není předmětem sporu, vulgarity nejsou rozhodné, protože pakliže je obecně řešena otázka hluku, je bezpředmětné, zda jde o slušné výrazy či nikoliv. Vzhledem ke změně svého procesního stanoviska a návrhu na změnu rozsudku okresního soudu, odstoupil žalovaný od důkazního návrhu provedení důkazu revizním znaleckým posudkem.

Žalobci navrhli rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdit. Poukázali, že během soudního sporu si splnili povinnost tvrzení, kdy tvrdili obtěžování hlukem majícím původ v činnostech na hřišti ve vlastnictví žalovaného a splnili povinnost důkazní, a to jak úředním měřením provedeným RNDr. Jiřím M., tak dvěma znaleckými posudky, tedy posudkem znalce Milana Tesaře a posudkem Doc. RNDr. Marie Vaňkové, CSc. Z provedených

důkazů nemohla vzniknout žádná pochybnost o stavu věci a situaci na předmětném hřišti a jeho působením na žalobce, což je obtěžování. Nevznikla pochybnost ohledně tvrzeného obtěžování nad míru přiměřenou poměrům, neboť žalobci prokázali několika úředními měřeními a za pravdu jim daly rovněž dva nezávislé znalecké posudky, že hluk emitovaný z předmětného hřiště překračuje povolené hygienické limity a v souladu s odbornou praxí je nutno v každém případě ho považovat za hluk, obtěžování, překračující míru přiměřenou poměrům. Žalobci jsou přesvědčeni, že v případě, kdy bylo jedním úředním měřením a jedním nezávislým znaleckým posudkem prokázáno evidentní překračování povolených hygienických hladin hluku, je požadavek žalovaného na další revizní znalecký posudek pouhou obstrukcí. Překračování hygienických limitů bylo prokázáno navíc v letním období, tedy v době, kdy předmětné hřiště bývá využíváno nejméně. Žalovaný neustále zdůrazňuje, že hřiště bylo vybudováno za pomoci nemalých dotací města a kraje, v území k tomu určeném územním plánem. Žalobci jsou přesvědčeni, že ani dotace veřejných peněz, ani soulad s územním plánem žalovaného neopravňují k porušování právních předpisů a hygienických limitů a obtěžování sousedů. Skutečnost, že nebyly zjištěny jiné osoby, které by byly obtěžovány hlukem, může souviset s tím, že v bezprostřední blízkosti, při středové čáře hřiště, se nachází pouze dům žalobců. Žádný zákon pak nepožaduje pro obtěžování hlukem, jakýsi minimální počet obtěžovaných subjektů a v § 127 odst. 1 občanského zákoníku se uvádí, že „vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv“. Znamená to, že vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by obtěžoval každého jednotlivého, nikoliv nějaké minimální množství lidí. Před odvolacím soudem tuto argumentaci žalobci doplnili tak, že podle jejich názoru je třeba revidovat správnost závěrů soudu prvního stupně v době vydání jeho rozsudku, když nová právní úprava, zdůrazňovaná žalovaným je účinná až od 1. 11. 2011 a týká se fakticky změn v dopravě, když limity hluku pro chráněný venkovní prostor, což je předmětem posuzované věci, zůstávají nadále nezměněny po snížení 5dB tolerance na 45 dB.

Krajský soud k odvolání žalovaného přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně jemu předcházejícího řízení (§ 206 a § 212 o.s.ř.), při jeho charakteru v řízení mimo výčet podle § 120 odst. 2 o.s.ř. v systému neúplné apelace (§ 205a o.s.ř.) s důrazem na revizi uplatněných odvolacích důvodů podřaditelných pod hypotézu § 205 odst. 2 písm. c), e), d) a g) o.s.ř. (procesní vady kasačního charakteru, neúplná skutková zjištění pro neprovedení navrhovaných důkazů, nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci), a poté dospěl k závěru, že odvolání nelze upřít důvodnost.

O posuzované věci platí, že v ní jde v pořadí již o druhý rozsudek, totožně vyhovující s tím, že k odvolání žalovaného proti rozsudku okresního soudu ze dne 7. 11. 2008, č.j. 18C 46/2008-160, Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 17. 12. 2009, č.j. 12Co 388/2009-258, tento rozsudek zrušil a věc okresnímu soudu vrátil k dalšímu řízení. Zde se odvolací soud ztotožnil s odvolacími námitkami žalovaného o neúplnosti a nesprávnosti skutkových zjištění a skutkových závěrů, neboť důkazní řízení zůstalo neúplné, pokud se nalézací soud soustředil pouze na revizi správnosti odborných závěrů RNDr. Jiřího M., byť správnost výsledků jím podaných úředních měření objektivizoval přezkumem znaleckým posudkem soudního znalce Milana Tesaře. Za zásadní, proč soudem zjištěný skutkový stav doposud neobstojí, označil omyl prvostupňového soudu při výkladu jinak na věc správně určené právní normy, § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Výklad, který okresní soud ohledně citované právní normy zaujal, odvolací soud neakceptoval, neboť je nepřípustně zužující a nezahrnující veškeré aspekty zákonem neurčitě konstruované hypotézy a rozsahu emisí, které ad hoc, případ

od případu, vybočují z mezí zákona pouze za situace, že jdou „nad míru přiměřenou poměrům“. Okresnímu soudu vytkl, že zcela odhlédl od situace konkrétního, individuálního a specifického postavení žalobců a žalovaného, jako subjektů konkurujících si vlastnických práv ve specifické a individualizované situaci, kterou nepřipadně paušalizoval a nepřipustně zúžil na závěr, že konkrétní, jednorázové porušení hygienické normy bez přihlídnutí ke specifické situaci konkrétních účastníků současně znamená, že je založena a dána situace, zákonem vyjádřená kategorií „nad míru přiměřenou poměrům“. Zde odvolací soud akceptoval důvodnost a opodstatněnost námitek žalovaného o účelovosti provedených měření intenzity hluku, ekvivalentní hladiny akustického tlaku v případě jednoznačně exponovaných a výjimečných situací, a to bez toho, aby věc byla objektivizována zejména i ze strany žalovaného navrhovaným důkazem, znaleckým posudkem a provedením měření akustického tlaku za běžného provozu a za normální situace, jíž je nutno rozumět konkrétně, časově vymezené období zahrnující jak exponované akce probíhající na sportovním hřišti, tak provoz na hřišti mimo tyto akce a současně zahrnuje srovnání všech hodnot běžného provozu, za který nutno s ohledem na účel zřízení sportovního areálu považovat jak pořádání konkrétních výjimečných akcí, které doposud byly předmětem měření, tak situace a provoz sportovního areálu mimo tyto akce. Současně okresnímu soudu odvolací soud vytkl, že se v odůvodnění rozsudku důsledně nevypořádal se skutkovými zjištěními, která jeho právní názor, vyjádřený vyhovujícím verdiktem nepodporují a mezi něž příkladmo patří skutkové zjištění z realizovaného svědeckého výslechu Ing. Antonína K. Pokud jde o nákladový výrok, který revidoval odvolací soud nejen v souvislosti s odvoláním žalovaného do merita, ale i žalobců do nákladů řízení, odkázal příkladmo na závěry Ústavního soudu ČR publikované pod I ÚS 653/03 a nad jejich rámec poukázal na nesprávnost postupu okresního soudu, pokud částečný, zde procesní výsledek sporu, nepřipadně zaměnil za výsledek ve věci samé. Jednoznačně vyjádřil, že o nákladech řízení v souvislosti se zastavením, což právě je procesní výsledek, nutno striktně rozhodnout podle § 146 o.s.ř., zatímco kritéria § 142 o.s.ř. v jednotlivých variantách se vztahují výslovně pouze k věcnému rozhodnutí, tedy k výsledku sporu ve věci samé. Rovněž vyjádřil názor, že je bezpředmětné zatížit výrok rozhodnutí uvedením konkrétního titulu v případě nákladů řízení státu, v dané věci vyjádřením důvodu, jímž je znalečné.

Platí, že okresní soud v souvislosti s právním názorem odvolacího soudu ohledně nedostatečného splnění si procesní poučovací povinnosti podle § 118a o.s.ř., zejména žalobce poučil o jejich povinnosti tvrzení a o povinnosti důkazní ve vztahu k tvrzené skutečnosti, že obtěžování hlukem z nemovitosti ve vlastnictví žalovaného je charakteru a intenzity, kterou v konkrétním případě nutno hodnotit jako jdoucí nad míru přiměřenou poměrům. Nicméně přes toto procesní poučení, zejména v části splnění si důkazní povinnosti, žalobci žádné další nové důkazy neoznačili. Okresní soud nicméně, zde v souladu s touto částí právního názoru odvolacího soudu, k důkaznímu návrhu žalovaného nařídil ve věci znalecký posudek za účelem aktuální hladiny akustického tlaku.

Shrnuto odvolací soud uzavírá, že žalovaný uplatněný odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o.s.ř., k němuž je jinak odvolací soud povinen přihlídnout a zohlednit jej ex offio (§ 212a odst. 1, 5 o.s.ř.), neobhájil, neboť žádné kvalifikované kasační vady v řízení před soudem prvního stupně, předcházejícím vydání napadeného rozsudku, odvolací soud neshledal a z obsahu psísu nevyplýnuly.

Neobstojí ani odvolací stanovisko žalovaného o naplnění odvolacích důvodů podle § 205 odst. 2 písm. e) a d) o.s.ř., když především platí, že pokud jde o další uplatněné důkazní

návrhy, konkrétně důkaz revizí ve věci podaného znaleckého posudku Doc. RNDr. Marie Vaňkové, CSc., od tohoto před odvolacím soudem sám odstoupil. Ve zbytku pak odvolací soud o věci uzavírá, že okresní soud si pro účely svého rozhodnutí opatřil veškerá potřebná, pro ni rozhodná a podstatná skutková zjištění, zrealizované důkazy provedl procesně a skutkové závěry, které na tomto základě dovodil, odvolací soud může akceptovat, neboť umožňují ve věci samé rozhodnout vzhledem k tomu, že vyhodnocení potřebných a rozhodných skutkových zjištění nejde mimo limity kritérií § 132 o.s.ř., podle něhož platí, že soud je povinen provedené důkazy hodnotit jednotlivě a všechny ve vzájemném komplexu včetně toho, že současně přihlédne ke všemu, co v řízení vyplynulo a co uvedli sami jeho účastníci. Z uvedených důvodů odvolací soud na skutkové závěry soudu prvního stupně, jak jsou shrnuty v odůvodnění napadeného rozsudku, které není v rozporu s kritérii § 157 odst. 2 o.s.ř., bez dalšího odkazuje, když nemá důvod se s nimi neztotožnit. V té souvislosti pak nemá odvolací soud důvod jakkoli polemizovat se subjektivním stanoviskem nalézacího soudu a akademickou polemikou o jeho výhradách k absenci vyhodnocení svědecké výpovědi Ing. K., jak ne zcela případně činí na č.l. 19 rozsudku, neboť tato dílčí skutečnost je pro další právní posouzení věci bezvýznamná a irelevantní.

O právním posouzení věci soudem prvního stupně odvolací soud uzavírá, že na ni sice určil správně dopadající právní předpis, nicméně s jeho výkladem a následnou aplikací se odvolací soud neztotožňuje, a to zejména i vzhledem ke skutečnosti, že nadále nemá důvod jakkoli se odchýlit od svých závěrů vyjádřených v usnesení ze dne 17. 12. 2009, č.j. 12Co 388/2009-258.

Okresnímu soudu nutno prvořadě vytknout, že přestože se důsledně soustředil na řešení právní problematiky posuzované věci dané hypotézou shora (§ 127 odst. 1 občanského zákoníku), zcela přehlédl formální nedostatky, které zjevně žaloba v části žalobního žádání vykazuje, a to ohledně objektivních údajů z katastru nemovitostí. Okresní soud sice správně zjistil, že v případě hřiště ve vlastnictví žalovaného jde o parcelu parcelní č. xxx, nicméně toto vlastnictví zapsáno na LV č. xxx, stejně jako pochybil v označení sporné nemovitosti v části enunciátu, jímž žalovanému ukládá povinnost zdržet se rušení žalobců hlukem pocházejícím z činnosti na pozemku p.č. xxx. Přes tyto formální nedostatky je s ohledem na výjimečnost lokality a nepochybnou vědomost stran sporu, ohledně čeho se ve věci rozhoduje, nepochybné, které konkrétní nemovitosti z vlastnictví žalovaného považují žalobci za zdroj imisí, proti nimž uplatněnou žalobou brojí.

Pokud okresní soud uzavřel, že obvyklá hladina akustického tlaku (hluku) v místě umístění nemovitosti účastníků činí 45 dB v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. denně a shledal tuto hladinu akustického tlaku obvyklou v lokalitách městského typu srovnatelných s lokalitou, ve které se nachází pozemky účastníků a kdy na každém uživateli, obyvateli nemovitosti v těchto lokalitách lze spravedlivě žádat, aby tuto hodnotu imise, hluku, v době od 6:00 hod. do 22:00 hod., tedy mimo noční dobu snášeli, když nad shora stanovenou úroveň hladiny akustického tlaku dovodil nepřipustnost obtěžování hlukem, potom svůj verdikt okresní soud dovozuje ze závěru a ze zjištění, že ve dnech 12. 1. 2008, 19. 1. 2008, 20. 1. 2008, 7. 3. 2008, 8. 3. 2008, 9. 3. 2008, 28. 6. 2008 intenzita hluku, konkrétně ekvivalentní hladina akustického tlaku za 8 souvisejících a na sebe navazujících hodin denní doby generovaná provozem hřiště ve vlastnictví žalovaného, tuto hodnotu překročila.

Pokud jde o výklad hypotézy § 127 odst. 1 občanského zákoníku, odvolací soud se se závěry okresního soudu shora nadále nemůže ztotožnit. Ohledně výkladu aplikovaného a na věc dopadajícího právního předpisu odvolací soud odkazuje na závěry z usnesení NS ČR z 27. 4. 2010 pod sp.zn. 22Cdo 1296/2008, když zde dovolací soud zaujal názor, že v případě, že obtěžování překračuje meze stanovené správním předpisem, přesahuje zpravidla i míru přiměřenou poměrům, ale nemusí tomu být naopak. Nárok na ochranu bude dán, pokud v době rozhodování soudu bude imise sice v mezích daných správním předpisem, půjde však nepochybně o obtěžování nad míru přiměřenou poměrům. Odvolací soud se zde ztotožňuje s výkladem dovolacího soudu, že ochrana před obtěžováním imisemi nad míru přiměřenou poměrům v režimu § 127 odst. 1 občanského zákoníku představuje samostatný právní nárok vedle ochrany poskytované na základě správních norem. Zejména je ztotožněn s tím názorem, že nárok na ochranu bude dán, pokud v době rozhodování soudu bude imise sice v mezích daných správním předpisem, půjde však nepochybně o obtěžování nad míru přiměřenou poměrům. Veřejnoprávní předpisy nepochybně nelze brát při posuzování otázky obtěžování hlukem nad míru přiměřenou poměrům v režimu v § 127 odst. 1 občanského zákoníku za výlučné vodítko, z něhož by musel soud z hlediska charakteru relativní neurčitosti hypotézy právní normy v mezích svého uvážení vycházet. Částečně kontraproduktivně proto vyznívají závěry okresního soudu, že důkazní břemeno ohledně obtěžování žalobců akustickým tlakem generovaným na pozemku žalovaného leželo výhradně na žalobcích, kteří byli ve smyslu § 118a o.s.ř. v souladu se závazným názorem odvolacího soudu k jeho splnění vyzváni a poučeni ve vztahu k současně přijatému závěru o bezpředmětnosti zjišťování, za jakých okolností a za jakých podmínek byla povolena výstavba rodinného domu žalobců v 70. letech a výsledků dále označených svědků k průběhu tréninkových utkání na hřišti žalovaného v roce 2008. Oproti okresnímu soudu odvolací soud v této souvislosti dovozuje, že si žalobci nesplnili řádně nejen povinnost tvrzení, ale zejména důkazní, že by v jednotlivých, dílčích situacích překračuje žalovaným, respektive s jeho souhlasem třetími subjekty, hluk generovaný na hřišti, pozemku v jeho vlastnictví, správním předpisy stanovenou úroveň hladiny akustického tlaku. V kontextu celé situace a s přihlédnutím ke všem okolnostem, zejména závěrům Doc. RNDr. Marie Vaňkové, CSc., nelze dospět k závěru, že by tento fakt sám o sobě naplňoval kategorii pamatovanou v § 127 odst. 1 občanského zákoníku, tedy že by takto docházelo ze strany žalovaného ve vztahu k žalobcům k obtěžování nad míru přiměřenou konkrétním poměrům. Nedostatečně nalézací soud zohlednil specifičnost obecného užívání hřiště žalovaným, čímž nerespektoval podmínku pro rozlišení přípustných a nepřípustných zásahů do vlastnického práva žalobců, tedy právě míru přiměřenou poměrům. Tato podmínka z hlediska principu proporcionality je, jak následně i judikuje ústavní soud, souladná s ústavními principy a omezeními jednoho ze základních práv, tedy práva na ochranu majetku. Nelze preferovat ochranu vlastnického práva jednoho vlastníka před druhým vlastníkem, navíc za situace, kdy stav rušení nepochybně žalobcům musel být znám v časové ose zpětně k době nabytí svého vlastnického práva. Nelze pochybovat, že vlastnická práva žalobců i žalovaného si konkurují a vlastnické právo žalobců může být imisemi hluku porušováno. Nicméně nelze na základě provedeného dokazování dovodit, že se tak děje v míře nepřiměřené, nepochybně časově dlouhodobě se formujícím poměrům v místě, v centru města, když současně nelze odhlédnout od reálně existující, dlouhodobě a i ze stran třetích subjektů akceptované situace nepochybně dané vědomím si reality života v centru města s krajským charakterem (viz nálezy ÚS ČR pod sp.z. IV ÚS 451/11).

Odvolací soud v této souvislosti k námitkám vyvstalým až ve fázi odvolacího řízení, které se týkají zrušení dosud platného správního předpisu, jímž je vyhláška č. 148/2006 Sb.

nařízením vlády č. 272/2011 Sb. dospívá k názoru, že nemůže obstát názor žalobců, že by snad nebyl vázán stavem k datu vyhlášení svého rozsudku, neboť zde za podmínek § 211 o.s.ř. se uplatní § 154 odst. 1 o.s.ř., podle něhož pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení. Odvolací soud nadále setrvává na právním názoru a stanovisku, že režim a instrumenty veřejného práva jsou v tomto případě odlišným způsobem ochrany, než jak zvolili žalobci vlastnickou žalobou podle § 127 odst. 1 občanského zákoníku, která současně nepochybně má zcela jiný obsah, rozsah a dopad, neboť zatímco správní právo nemá za účel řešit právní cestou otázky života svých občanů z hlediska principu rovnoprávnosti, ale jednostranně a mocensky, potom v případě žalobci zvolené ochrany jde striktně o občanskoprávní spor a posouzení konkurence dvou rovnocenných, rovných subjektů realizujících v obou případech oprávnění plynoucí z vlastnictví sousedních nemovitostí, které nemůže suplovat a ani doplňovat mocenské nástroje státu, jak nachází svůj výraz ve správních normách.

Ani právní názor, který okresní soud vyjádřil v nákladovém výroku v případě nákladů řízení účastníků, odvolací soud nemůže akceptovat, když prvostupňový soud zjevně nerespektoval právní názor, který odvolací soud vyjádřil v předchozím kasačním usnesení, pokud jej zcela jednoznačně instruoval posoudit věc nikoliv pouze z hlediska kritérií § 142 o.s.ř. v jeho variantách ve vztahu k té části žalobního žádání, ohledně něhož došlo k procesnímu výsledku, tedy že řízení bylo zastaveno. Nicméně pokud platí, že žalobci ve sporu neuspěli a oproti tomu plně úspěšný byl žalovaný, příslušelo by mu podle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo náhrady nákladů řízení podle věcného výsledku. Nicméně odvolací soud spatřuje v tomto případě v konkrétní věci a na straně povinných žalobců důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřisouzení nákladů řízení plně úspěšnému žalovanému, a to se zřetelem na zjevnou disproportion v porovnání majetkové sféry žalobců a žalovaného a skutečnosti, že právě vzhledem k rozsahu majetku, kterým žalovaný disponuje, nemůže mít rozsah nákladů řízení na jeho majetkovou sféru zásadně negativní vliv, a to oproti žalobcům a rovněž vzhledem k tomu, že nepochybně k zásahům do výkonu jejich vlastnických práv působnosti a činnosti žalovaného na sousedící nemovitosti dochází, byť nikoli podle kritérií § 127 odst. 1 o.z. Okolnost, že nebyla soudem shledána v rozsahu zákonné kategorie „nad míru přiměřenou poměrům“, se striktně týká právního posouzení věci. Nákladový výrok v případě nákladů řízení před soudem prvního stupně tak za podmínek § 224 odst. 2 o.s.ř. a při aplikaci § 150 o.s.ř. zůstal negativní.

O nákladech vzniklých státu odvolací soud rozhodoval rovněž nově v souvislosti s novým rozhodnutím ve věci samé za podmínek § 224 odst. 1 o.s.ř. a podle § 148 odst. 1 o.s.ř. podle výsledků řízení zavázal k úhradě těchto nákladů právě žalobce, kteří ve sporu zcela jednoznačně neuspěli. Okolnost a otázka jejich výše, v tomto případě není rozhodná za situace, kdy jde o sporné, kontradiktorní řízení, v jehož případě jsou náklady, jak konstantně judikuje Nejvyšší soud ČR a zastává i Ústavní soud ČR, integrální součástí celého sporu a současně vyjádřením odpovědnosti konkrétního účastníka, v tomto případě žalobců, kteří o své újmě a vůli žalobou řízení zahájili, za výsledek soudního sporu.

S odkazem na bezchybný propočít výše těchto nákladů v rozsudku okresního soudu z uvedených důvodů odvolací soud rozhodl, jak plyne z výroku v odstavci III. s tím, že splatnost byla určena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. do tří dnů od právní moci rozsudku.

O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl za podmínek § 224 odst. 1 o.s.ř. podle týchž kritérií jako v případě nákladů řízení před soudem prvního stupně, a to z těchž



důvodů, jak je uvedeno shora, když není důvod diferencovat náklady řízení před soudem prvního i druhého stupně zejména se zřetelem na zcela jednoznačný právní názor soudu prvního stupně, který dal žalobcům zapravdu, a to přesto, že odvolací soud i v předchozím kasačním usnesení se k otázce právního posouzení věci a výkladu aplikovaného právního předpisu vyjádřil odlišně.

**P o u ě n í :**

Dovolání **je přípustné** do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci k Nejvyššímu soudu ČR v Brně, dvojmo.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 15. 12. 2011

JUDr. Dana Dorazilová  
pověřený člen senátu

Za správnost vyhotovení:  
Marcela Suchá

**Mgr. Ivana P i k a l o v á , v.r.**  
**předsedkyně senátu**